

byggede som de tidligere kongerigste Embedsmænds. Jeg er saaledes nødsaget til at lade gamle velkjente Mænd staae paa den Gage, de engang have faaet, da der ikke i Lønningsloven er givet Mulighed for at lade dem avancere ved Alderstillelag. Min Forudsætning bristede altsaa, som de Herrer bekjendt, idet jeg ikke kom videre end til en Behandling i dette Thing af den almindelige Lønningslov, og vel at mærke en Behandling, hvor man vedtog Bestemmelser stillet imod Finansministerens Dissse, stillet imod de Betingelser, han havde stillet for sin Tiltræden af Selvpensioneringssystemet. Disse Betingelser — jeg skal fatte mig i Korthed — vare følgende to. For det Første det, at man i det Væsentlige vilde blive staaende ved de Lønningsfasser, som ere optagne i de af mig forelagte Forslag til Lønningslove, og for det Andet det, at man vilde indrette de Procenter, man afkrævede Embedsmændene, i Overensstemmelse med det, af mig gjorte Forslag. Ligesom min Forudsætning bristede, saaledes vedtog Thinget i begge disse Henseender Beslutninger, der vare det Samme som Tilintetgjørelse af de af mig stillede Betingelser. Man forkastede mit Forslag om de Procenter, som jeg troede at kunne gaae ind paa, og man forkastede en Slutningsbestemmelse, som jeg havde stillet Forslag om, og hvis Hensigt var at sikkre mig mod at gaae ind paa Systemet, forinden jeg var vis paa, hvilke Gager man vilde tillægge Embedsmændene. Altsaa forsaavidt man vil rette Klage eller Bebreidelse imod mig i den Henseende, troer jeg, at man gjør Uret. Jeg troer, at man ikke seer denne Sag i det Lyg, hvori den bør sees, for at man kan fælde en retfærdig Dom om den. Naar det ærede Medlem dernæst har sagt, at jeg iaar har stillet mig saaledes til den, at jeg har sagt, at jeg net ikke vilde have Noget dermed at gjøre, saa er det ærede Medlem ikke ganske correct i saa Henseende. Jeg har sagt, at siden Forhandlingerne her har Spørgsmaalet været taget under Overveielse af de vedkommende Autoriteter, og at det forekom mig, at der var saa stor Betænelighed derved, at man ikke kunde forlange at faae den anbefaling for samme fra Regeringens Side, som der vilde ligge i, om det

blev optaget i Lovforslaget. Jeg skal sige ærede Medlemmer, hvad det er for Betæneligheder, jeg har. Jeg nægter ikke, at om jeg end ikke vilde ansee det for at være Uret imod Embedsmændene at opstille dette Princip, saa anseer jeg det i ethvert Tilfælde for at være en høj Grad af Mangel paa Billighed ligeoverfor dem. Jeg kan ikke gaae ind paa hele det Grundlag, hvorpaa det hviler, og som ogsaa var Forudsætning for det, nemlig at Embedsmændenes Lønning skulde være for høj. Nu erkjender jeg ganske vist, at ligeoverfor dette Spørgsmaal er der meer eller mindre Plads for et Skjøn. Det er ligesaa lidt muligt for mig at sige, om Embederne kunne forsvarligen bestyres for en lidt større eller lidt mindre Sum, som det er muligt for de ærede Medlemmer, der sige, at Lønningerne ere for høje, at godtgjøre dette, og jeg støtter mig i denne Henseende ikke blot paa Erfaring, men ogsaa paa Tradition, den Tradition, som dette Thing gjentagne Gange har givet ved at stemme for de Lønningslove, der her forelægges til Revision. Det kan i hvert Fald siges, at naar der gennem Forløbet af en halv Snees Aar er blevet vedtaget Lønningslove, og det ganske vist efter en meget omhyggelig og meget nøieregnende Forhandling, da have de Paagjældendes Forhold indrettet sig nogenlunde derefter, og selv om det er sandt, at man muligens kunde faae Arbeidet besørget lidt billigere, saa er det dog ikke desto mindre ikke Ret ligeoverfor Embedsstanden at foretage en saadan Indskrænkning, da den har vænnet sig til at leve i disse Forhold og ikke havde fjerneste Grund til at troe, at disse vilde blive forandrede paa nogen voldsom Maade. Det er min Overbeviisning, at Embedsmændenes Lønning ikke paa nogen Maade er for høj, og jeg troer at turde henvisse de ærede Medlemmer til, hvorledes Omstændighederne ere for Folk i private Stillinger, af hvem man forlanger en lignende Fordømmelse og et lignende Arbejde som det, der kræves af Embedsmændene. Jeg er for mit Vedkommende overbevist om, at vil man tage Pensionsberettigelsen bort eller i væsentlig Grad indskrænke denne, da gjør man Lønningen for Statens Embedsmænd saaledes, at man paa